

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταραχευτός <ταραχέω.

Ὁ μὴ ὑποστὰς ταραχήν, σύγχυσιν, ἥσυχος: Δὲ μ' ἀφί-
νεις πάλι ἐοὺ ἀδαράχευτο!

ἀτάραχος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀνατάραχος ΜΜαλακάσ.
Ἀσφόδ. 83 ἀντάραχο Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀτάραχος.

Ὁ μὴ ταρασσόμενος, ὁ μὴ θορυβούμενος, ἥρεμος,
γαλήνιος ἐνθ' ἀν.: Ἀτάραχη ζωὴ-θάλασσα. Ἀτάραχος ὕπνος.
Ἄκουσε τὴν κατηγορίαν-τὴν καταδίκην τοῦ ἀτάραχος. Ἐγὼ τοῦ
μιλάω καὶ αὐτὸς μένει ἀτάραχος λόγ. σύνηθ. Ἦσαν ἀτάραχη
καλοκαιρινὴ βραδεῖα Πολυλ. 69. || Φρ. Ἀμαχο τζ' ἀντάραχο
(ἐπὶ φιλησυχίου ἀνθρώπου) Τσακων. || Ποιήμ.

Κοιμᾶται ἡ λίμνη ἀτάραχη καὶ 'ς τοῦ γυαλοῦ τὴν ἄκρη
ἀκούεται γλυκὰ γλυκὰ λίγος ἀφρὸς νὰ παίζει

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,46.

Ὁ βράχος μένει ἀτάραχος, ὀρθός, ξεσκεπασμένος
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,144. Συνών. ἀτάραχτος 2.

ἀτάραχτα ἐπίρρ. ἑνιαχ. ἀτάραγα Ρόδ. —Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτάραχος.

Ἀτάραχα, ὁ ἰδ.

ἀτάραχτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.) ἀτάραχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀτάραγος Κεφαλλ. Πε-
λοπν. (Λακων. Σουδεν.) Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) Ρόδ.—Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 26 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα
2,73 ΣΣκίτη Τρόπ. 76. —Λεξ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀτάραγος Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀτάραος Πελοπν. (Λακων.) ἀ-
τάραος Θεσσ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταραχτός <τα-
ράζω.

1) Ὁ μὴ διαταραχθεὶς, ὁ μὴ ἀνακατευθεὶς, ἐπὶ ὑγρῶν
καὶ ὑδαρῶν πραγμάτων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.
Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀτάραγο ἀβρολέμονο-κρασί-λάδι
κττ. Ἀτάραχα νερά σύνηθ. Ἀτάραχο γάλα Κρήτ. Φαγεῖν
ἀτάραγον Οἶν. Νερὸν ἀτάραγον Τραπ. Ἀτάραχο ἔχω τ' ἀβρο-
τὴς σούπας Χίος. Συνών. ἄδαρτος 2, ἀκοτσικάλι-
στος 1. β) Ὁ μὴ ἀναμεμειγμένος μετ' ἄλλων Πόντ.
(Χαλδ.): Ἐτάραξαν τὰ βουτούρτα κ' ἐφέκαν ὀλίγον ἀτάραγον.
Ῥβὰ ἀτάραγα. γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύσῃ, νὰ ἀνακι-
νηθῇ, ἐπὶ βαρέως ἀσθενοῦντος Θεσσ. (Ζαγόρ.): Κεῖται ἀτά-
ραους. δ) Μεταφ. πλήρης ἀγαθῶν Ἦπ.: Ἄσμ.

Κι ἄφηκα κόρη ἀνύπαντρη, παιδί 'ς τὴ σαρμανίτσα
κι ἄφηκα σπῖτι ἀτάραγο μὲ δοῦλες μὲ δουλεῦτρες.

2) Ἦσυχος, ἥρεμος, γαλήνιος πολλαχ.: Καθότανε 'ς τὸ
σπῖτι τοῦ ἀτάραχτος Λακων. Νὰ μείνῃς ἀτάραγος, ὅταν τ' ἀ-
κούσῃς Κεφαλλ. Θάλασσα ἀτάραγη καὶ ἀκυμάτιστη Α' Ἐφταλ.
ἐνθ' ἀν. Τῆς λίμνης τ' ἀτάραγα νερά ΣΣκίτης ἐνθ' ἀν. || Φρ.
Κοιμήθηκε τὸν ἀτάραχο (ἐνν. ὕπνο, ἀπέθανε) Λεξ. Δημητρ.
Ἐκοιμήθη τὸν ἀτάραχτον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ.
|| Ποιήμ.

Σὰ λιθοσώρι ὁ χρυσαστὸς ἀτάραγος καὶ ὀλόρθος
ἀνάκραζε τὸ ταίρι τοῦ μέσ' τοῦ γκρεμοῦ τὸ φρύδι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀτάραχος.

ἀταρος ἐπίθ. Κρήτ.(Χαν.)Πελοπν.(Ἀνδρίτσ.Ἀνδρουῖς.
Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μαζαίικ. Μεσσ. Οἶν.)—Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὖς. ταρός.

1) Πρώτος, ἀτελής Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βούρ-
βουρ. Μεσσ.): Τὸ παιδί ἐγεννήθη ἀταρο. Ἀρκαδ. Ἀταρο ἀβρο-
(τὸ μὴ τελείως πεπηγμένον κέλυσος ἔχον) Ἀρκαδ. Μεσσ.
Ἀταρο ψωμί (τὸ μὴ ἐπαρκῶς ψηθὲν) Βούρβουρ. 2) Ὁ

ἀκαίρως γενόμενος Κρήτ. (Χαν.): Πολλὰ ἀταρο τῶκαμε.

3) Ἀνήλικος Πελοπν. Μεσσ.): Εἶναι ἀταρο παιδί ἀκόμα.

β) Ἀνίσχυρος Πελοπν. (Ἀνδρουῖς.): Τὸ ἀρνὶ εἶναι ἀτα-
ρο, δὲ μπορεῖ νὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδια του. 4) Πλαδαρὸς Πε-

λοπν. (Μαζαίικ.): Ἀταρο κρέας-τυρί. 5) Ὁ ἀσθενοῦς κρέ-
σεως Πελοπν. (Ἀνδρουῖς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ.): Ἀτα-
ρος ἄνθρωπος Κορινθ. Ἀταρο παιδί αὐτόθ. Ἀταρη γενεὰ αὐ-
τόθ. || Φρ. Ἀταρος κάβουρας (ἐπὶ τοῦ καχεκτικοῦ) Ἀνδρουῖς.

6) Ἀναίσθητος Λεξ. Δημητρ.: Ἐμεινε-κοιμᾶται ἀταρος.

ἀταρούλλης ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Οὐδ. ἀτα-
ρούλλι Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀταρος διὰ τῆς καταλ. -οῦ λ λ ης.

1) Ὁ ὀλίγον τι ἀσθενοῦς χαρακτηρὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ.).

2) Οὐδ. τὸ ὀλίγον τι πλαδαρὸν Πελοπν.(Μαζαίικ.): Εἶναι
ἀταρούλλια τὰ κρέατα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

ἀτάσταλος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτάσθαλος.

Ἀτακτος, ἀκατάστατος: Ἀτάσταλα παιδιά.

ἄταχτα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος.

1) Οὐχὶ τακτικῶς σύνηθ.: Τὸν βλέπουμε ἄταχτα. 2)
Ἀτάκτως, ἀκόσμως κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): Ζῆ-τρῶει
-κάνει τοῖς δουλειῇς του ἄταχτα κοιν. Κάμνει ἄταχτα (κάμνει
ἀταξίες) Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἀπά-
ταχτα.

ἀταχτία ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀταχτίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος.

Ἐλλειψις τάξεως. Συνών. ἀταξία 1, ἀταχτισύ-
νη, ἀταχτωσία.

ἀταχτοποιήτα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταχτοποιήτος.

Χωρὶς τάξιν, ἀκατάστατα: Ἐχω ἀταχτοποιήτα.

ἀταχτοποιήτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταχτοποιητός <ταχτοποιῶ.

Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ἀκατάστατος: Ἐχω τὸ σπῖτι μου
ἀταχτοποιήτο. Οἱ δουλειῇς μου ἔμειναν ἀταχτοποιήτες. Πρά-
ματα ἀταχτοποιήτα.

ἀταχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄταχτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄτακτος.

1) Ὁ ἀνευ τάξεως, ἀνώμαλος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγ-
μάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. κ.ά.) Τσακων.:
Αὐτὸς εἶναι ἀταχτος 'ς τοῖς δουλειῇς του -'ς τοῖς ἐπισκέψεῖς του
-'ς τὸ ντύσιμό του -'ς τὸ φαεῖ του κττ. Ὁ πυρετός - ὁ σφυγμός
τοῦ ἀρρώστου εἶναι ἀταχτος. Γένεια - μαλλιά - μoustάκια ἀταχτα
(μὴ εὐτρεπισμένα). Κατάστιχα ἀταχτα. Ἀταχτος καιρός.
Ἀταχτο δρομολόγιο κοιν. 2) Ὁ ἀτακτῶν, ζωηρός, ἀνή-
συχος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀταχτος μαθη-
τής. Ἀταχτο παιδί κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσύμμάξευ-
τος 3. 3) Ἀκοσμος, ἀπρεπής σύνηθ.: Λόγια ἀταχτα.
Αὐτὰ ποῦ κάνεις εἶναι ἀταχτα.

ἀταχτοσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀταχτοσύνη Πόντ. (Κερασ.)
ἀταχτοσύνη Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀτακτοσύνη. Πβ. Γεωργηλ.
Θανατ. Ρόδ. στ. 400 (ἐκδ. Wagner σ. 44).

Ἀταξία 1, ὁ ἰδ.

ἀταχτῶ λόγ. σύνηθ. ἀταχτοῦ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀτακτῶ.

